

KOMUNIKAT PRASOWY nr 104/26

Luksemburg, 16 lipca 2026 r.

Wyrok Trybunału w sprawach połączonych C-258/23 | Imagens Médicas Integradas, C-259/23 | Synlabhealth II i C-260/23 | SIBS – Sociedade Gestora de Participações Sociais i in.

Kontrole organu ochrony konkurencji: prawo Unii nie stoi na przeszkodzie zajęciu – bez uprzedniej zgody sądu – wiadomości elektronicznych wymienionych pomiędzy pracownikami i kadłą kierowniczą przedsiębiorstw, których dotyczy dochodzenie

Niemniej w prawie krajowym należy przewidzieć ścisłe ramy dla uprawnień organu ochrony konkurencji oraz odpowiednie i wystarczające zabezpieczenia przed nadużyciami i arbitralnością, w szczególności przez późniejszą skuteczną kontrolę sądową

W ramach dochodzenia w sprawie praktyk antykonkurencyjnych portugalski organ ochrony konkurencji dokonał w pomieszczeniach spółek, wobec których toczy się postępowanie, zajęcia wiadomości elektronicznych wymienionych pomiędzy pracownikami tych spółek. Spółki te zakwestionowały zajęcie wiadomości elektronicznych, uznawszy, że powinien na nie udzielić zgody sędzia śledczy, a nie prokuratura. Portugalski sąd rozpatrujący sprawy zwrócił się do Trybunału.

Trybunał uznał, że dokonane zajęcie stanowi ograniczenie nie tylko prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, lecz również prawa do ochrony danych osobowych. Ograniczenia są jednak uzasadnione celem interesu ogólnego, jakim jest zachowanie niezakłóconej konkurencji. Ponadto są one proporcjonalne. Z powyższego wynika, że **prawo Unii nie stoi co do zasady na przeszkodzie uregulowaniom państwa członkowskiego, na podstawie których w ramach dochodzenia w sprawie domniemanego naruszenia reguł konkurencji krajowy organ ochrony konkurencji dokonuje w pomieszczeniach przedsiębiorstwa lub w pomieszczeniach handlowych zajęcia wiadomości elektronicznych**, których treść pozostaje w związku z przedmiotem kontroli, **bez uprzedniego uzyskania zgody sądu**.

Jednakże w przypadku braku uprzedniej zgody sądu zajęcie musi być **uregulowane prawnie, ściśle ograniczone oraz podlegać późniejszej pełnej kontroli sądowej**. Ponadto, jeżeli dokonywane jest zajęcie dokumentów z telefonów komórkowych, komputerów lub innych informatycznych nośników danych wykorzystywanych jednocześnie do celów prywatnych i zawodowych, **dostęp do zawartych na nich danych może stanowić poważną, a nawet szczególnie poważną ingerencję w rozpatrywane prawa podstawowe**. W takim wypadku **dostęp do tych danych powinien podlegać uprzedniej kontroli sądu lub niezależnego organu administracyjnego**.

W ramach dochodzenia w sprawie naruszeń prawa konkurencji¹ portugalskie organy dokonały zajęcia dokumentów handlowych wynikających z wiadomości elektronicznych wymienionych pomiędzy pracownikami i kadłą kierowniczą spółek, wobec których toczy się postępowanie. Owe spółki sprzeciwiły się temu i podniosły, że naruszono ich prawo do poufności komunikowania się² i że na takie zajęcie powinien udzielić zgody sędzia śledczy, a nie prokuratura.

Portugalski sąd rozpatrujący sprawy zwrócił się do Trybunału zasadniczo z pytaniem, czy zgoda prokuratury jest wystarczająca.

Przedewszystkim Trybunał uznał, że **wiadomości elektroniczne o charakterze służbowym**, wymieniane między

pracownikami i kadram kierowniczą przedsiębiorstwa za pośrednictwem systemu komunikacji elektronicznej tego przedsiębiorstwa, **wchodzą w zakres komunikowania się chronionego prawem do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego**. Okoliczność, że ze względu na swoją formę lub swoją treść wiadomość elektroniczna może zostać uznana za „służbową”, nie pozbawia jej tej ochrony.

Następnie Trybunał zaznaczył, że zajęcie danych dokumentów przez portugalski organ ochrony konkurencji **może dotyczyć nie tylko prawa do komunikowania się, lecz również prawa do ochrony danych osobowych**³. W tym względzie zauważył, że zajęcie wiadomości elektronicznych dokonywane podczas kontroli w pomieszczeniach przedsiębiorstwa stanowi wyraźnie **ograniczenie w wykonywaniu tych praw**.

Niemniej Trybunał przypomniał, że takie ograniczenia mogą być dopuszczalne, jeżeli zostały przewidziane ustawą, szanują istotę danych praw, odpowiadają celom interesu ogólnego i są zgodne z zasadą proporcjonalności.

Trybunał uznał, że **warunki te są spełnione w niniejszym przypadku**. Zauważył w szczególności, że organy nie mają **nieograniczonego i powszechnego dostępu** do treści wiadomości elektronicznych i zawartości skrzynek poczty elektronicznej i że **dane zawarte w owej korespondencji nie mogą być wykorzystywane do innych celów niż identyfikacja zachowań antykonkurencyjnych objętych postępowaniem**, w związku z czym przestrzegana jest istota praw. Uznał, że **gwarancja niezakłóconej konkurencji jest celem interesu ogólnego uznanym przez Unię Europejską**.

W odniesieniu do proporcjonalności środka Trybunał uznał również, że znaczenie tego **celu może uzasadniać ingerencję w rozpatrywane prawa i że żaden inny środek, równie skuteczny i w mniejszym stopniu naruszający te prawa, nie stanowi zadowalającej alternatywy**. W odniesieniu do proporcjonalności ograniczenia w korzystaniu z rozpatrywanych praw, a konkretniej jego **wagi**, wynikającej z tego, że zajęcie nastąpiło bez uprzedniej zgody sądu, Trybunał zauważył, że **takie zajęcie jest zazwyczaj obwarowane gwarancjami** proceduralnymi mającymi na celu zapewnienie w szczególności bezpieczeństwa, integralności i poufności tych danych. Ponadto przepisy **prawa Unii** odnoszące się do wprowadzenia w życie reguł konkurencji **nie wymagają wydania przez sąd zgody poprzedzającej** kontrolę przeprowadzoną w pomieszczeniach przedsiębiorstwa.

Jednakże Trybunał zaznaczył, że **w braku uprzedniej zgody sądu** ochrona jednostek przed nadużyciami i arbitralnością wymaga przyjęcia **uregulowań prawnych i ścisłych ograniczeń odnośnych środków**, a także zabezpieczeń w formie **pełnej późniejszej kontroli sądowej**. Trybunał dodał, że w rozpatrywanych przypadkach kontrole i zajęcie zostały zatwierdzone przez portugalską prokuraturę, która jest niezależnym organem sądowym. Jej zgoda w sposób oczywisty może przyczynić się do ścisłych ram prawnych przeprowadzonych kontroli i dokonanego zajęcia w szczególności co do ustalenia ich celowości, czasu trwania i zakresu przedmiotowego.

Na koniec Trybunał zastrzegł: nie można wykluczyć, że nośniki, na których rozpatrywane wiadomości były przechowywane i do których inspektorzy mogli uzyskać dostęp, obejmowały **telefony komórkowe, komputery lub inne informatyczne nośniki danych należące kadry kierowniczej i pracowników przedsiębiorstw** objętych postępowaniem. Ponieważ tego rodzaju urządzenia mogą być wykorzystywane jednocześnie do celów prywatnych i do celów zawodowych lub handlowych, **dostęp do przechowywanych na nich danych może prowadzić do poważnej, a nawet szczególnie poważnej ingerencji w rozpatrywane prawa podstawowe**, gdyż całość tych danych może dostarczyć bardzo szczegółowych informacji na temat życia prywatnego osoby, której dane dotyczą. Jeżeli tak jest, **dostęp do tych danych powinien podlegać uprzedniej kontroli sądu lub niezależnego organu administracyjnego**, który dysponuje wszelkimi uprawnieniami i gwarancjami niezbędnymi do pogodzenia różnych wchodzących w grę uzasadnionych interesów i praw.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Konkretniej rzecz ujmując, dochodzenia te dotyczyły odpowiednio potencjalnej uzgodnionej praktyki między przedsiębiorstwami, która doprowadziła do wzrostu cen za świadczenie usług w dziedzinie teleradiologii szpitalom należącym do krajowej służby zdrowia (sprawa C-258/23), potencjalnego kartelu dotyczącego cen testów w kierunku zakażenia „Covid 19”, jakich żądano od portugalskich organów zdrowia publicznego (sprawa C-259/23) oraz podejrzenia nadużycia pozycji dominującej w zakresie obsługi płatności (sprawa C-260/23).

² Artykuł 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z którym „Każdy ma prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się”.

³ Chronionych na mocy art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.